

2011. július 1. – péntek

Habakuk próféta könyve 2,20: Az ÚR azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!

Habakuk próféta, könyvének második részében Isten parancsára lejegyzí Isten vádiratát. Mint amikor egy törvényszéki perben fel kell sorolni a vádlott tetteit, melyekkel áthágta a törvényt, melyekért felelősségre vonható, úgy Isten ebben a fejezetben leírja, hogy mit lát Ő az emberek életében. Szól Isten az elbizakodott, kizsákmányoló, erőszakos emberekről, vérontókról, álnokságot elkövetőkről, bálványokban bízókról. Mindezeknek, Isten szava szerint jaj, szégyen, veszedelem és pusztulás lesz osztályrészük. A hosszú felsorolással szemben, a fejezet végén ez az egy igevers áll, rövidségében is fenséges, tömörsége ellenére nagyon is kifejező. Isten ott van szent templomában, s itt a templom az Isten lakóhelyére utal, ahogyan azt a zsolttárban is olvashatjuk, az Ő trónja a mennyben van. Sokszor az emberek tévesen értelmezik az ézsaiási igét, melyben az van megírva, hogy a föld messze van az égtől, s ilyen messze van, ilyen nagy a különbség az emberi gondolatok és Isten gondolatai között. Vigyázat, ebből az igéből nem következik az, hogy Isten távol van tőlünk, s nincs köze a földi eseményekhez. Sok gonoszságot azért követnek el az emberek, mert úgy gondolják, hogy ha van is Isten, Ő amúgy is messze lakozik. A mai igében Isten bizonyára nem véletlenül teszi a gonoszságok hosszú felsorolásának végére ezt a látszólag nem is kapcsolódó befejező mondatot: Isten a mennyben, szent lakóhelyén van. Ezzel legalább két üzenetet közvetít egyszerre. Azt üzeni, hogy Ő mindazt látta, amit itt elmondott a prófétán keresztül. Előtte nincs titok, számára nincs ismeretlen. Amikor mindazt a rosszat elkövették az ő gyermekei, Ő a mennyből látta és bánkódott miatta. Mindaz, amit cselekedtek, következményekkel jár, a bűnt gyűlölő Isten nem tűri az erőszakot, a vérontást, az álnokságot. A második üzenet pedig az, hogy Isten az Ő templomában van, azaz hatalmát gyakorolja, amikor trónusán ül, és igazságot szolgáltat. Hatalma olyan nagy, tekintélye olyan teljes, hogy egyetlen szavával csendet parancsol az egész földre. Csend kell legyen, mert a Mindenható szól, minden teremtmény elnémul előtte, mikor ítéletet hirdet. A zsolttárs az írja, hogy csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten. Hogy mai világunkban mindezen bűnök, sokszor még fokozottan is megtalálhatók, nem nagyon szükséges már bizonyítani. A kérdés az marad, vajon legalább mi, akik hiszünk Istenünk teremtő és igazságosan ítélő hatalmában, látva a jelen számtalan gonoszságát, megelégszünk-e az ige szavával, jelent-e nekünk mindenre elégséges választ annak bizonyossága, hogy az ÚR ott van, szent templomában. Aki már ma az igét elfogadva Istenre tud tekinteni hittel, az elcsendesedik Előtte, békesség lesz szívében, bizalommal tekint bármely helyzetből a mennyben lakó szent Istenre.

2011. július 2. – szombat

Jeremiás siralmai 3,58: Te perelted, Uram, peremet, és megváltottad életemet.

Az önkényuralmi rendszer idején elvették az egyházi ingatlanok egy részét, például az iskolákat. Miután új rendszer ideje jött el, ezeket az ingatlanokat vissza lehetett igényelni az államtól. Ahol ezt nem akarták a helyi hatóságok visszaszolgáltatni, ott törvényszéki úton kellett visszaszerezni az őseink által létesített és általuk épített intézmények épületeit. Ifjú lelkészként kerültem így abba a helyzetbe, hogy törvényszéken kellett megjelenjek, képviselve az egyházat, kérve annak jogos ingatlanjait. Minden egyértelműnek és egyszerűnek tűnt, hiszen a volt iskola épületét építő egyháztagok közül többen éltek még, kezünkben voltak a telekkönyvi kivonatok, arra számítottam, hogy megjelenek a törvény embere előtt, felmutatom a bizonyítékokat, s máris vége a pernek, az egyházé lesz az iskola. Nem értettem, miért kell ügyvédet fogadni, még akkor is, ha az ügyvéd az egyházhoz való kötődés okán ingyenesen jött el. Aztán megértettem, miért kell az ügyvéd, amikor a törvényszéken semmit nem értettem. Hivatalos szakkifejezéseket használtak, törvények számát idézték, többször kellett újra megjelenni, ha

egyedül mentem volna, bizony kárt okoztam volna az egyháznak. Alkalmatlan voltam még arra is, hogy megvédjem az igazat.

Az Írás arról beszél, hogy a mi ellenségünk vádló is. Vádolja Isten gyermekeit, és sajnos, legtöbbször igaza van, sok alapot szolgáltatottunk vádjaihoz. Isten előtt nekünk nincs igazunk és nincs igazságunk. Mi, az Újszövetség népe ismerjük a legnagyobb igazságot, azt, hogy Megváltónk bűnné lett értünk, hogy mi igazak legyünk Istenünk előtt. Ahogy hitvallásunk fogalmaz, mintha soha semmi bűnt nem tettem volna és semmi bűnöm nem lett volna, úgy járulhatok mennyei Atyám elé. Az ószövetségi próféta még nem ismerte Jézus Krisztus személyét és az Ő csodálatos megváltását, de azt már tudta, hogy életének kérdéseit, a nép ügyét, melyhez tartozik, csak Isten kegyelme „intézheti” úgy, hogy jóra forduljon életük. Jeruzsálem romjai fölött, a kimondhatatlan pusztulás láttán mondja ki, ugyanebben a fejezetben a próféta, hogy szeret az ÚR, azért nincs még végünk. Sok mindent elvesztettek, szinte minden ami érték volt, ami fontos volt, oda lett, akik megmenekültek a pusztításból, azok csak életüket menthették meg, mégis azt mondja Jeremiás ebben a részben, hogy jó az Isten, kegyelmes Isten, szeret Isten, és Ő perelte sorsunkat, ezért életünket legalább megtartattuk, talán továbbmehetünk, újra és újat kezdhetünk Istennel. A zsolttárban így imádkozik Dávid, az ének megfogalmazása szerint idézve: Perelj URam, perlőimmal, de úgy zárul az első versszak, s mai rövid gondolatsor is: Mondjad ezt az én lelkemnek, tégedet én megsegítlek.

2011. július 3. – vasárnap

Zsoltárok könyve 90,14: Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben!

Szeretném, ha senki nem értene egyet a következő állítással: a mai emberek nagy többsége elképzelhetetlennek tartja és így már célnak sem fogalmazza meg önmagának azt, hogy egész életében vigadjon és örüljön. A gondolat folytatása pedig ez lenne: maga az élet legtöbbször számára küzdelem, fáradság és fáradtság, harc és sokszor szélmalomharc, melyben örvendünk annak, ha egyáltalán sikerül időnként megpihenjünk, fellélegezzünk, egy-egy elért cél, elvégzett munka után, hogy aztán hamarosan újabb küzdelmek kezdődjenek. Az öröm, a vígasság alig adatik meg röpké pillanatokig, ezek inkább szeretteink körében átélt kisebb-nagyobb sikerek, eredmények fölötti örömpillanatok. Amikor reggelente felébredünk, ha minden nap lejegyeznénk első néhány gondolatunkat, s egy év után összegeznénk ezeket, valószínű, azt állapíthatnánk meg, hogy első gondolataink legtöbbször a mindennapi feladatokra néznek. Igyekszünk átgondolni, mi is vár ránk azon a napon, mi az, ami sürgős, feltétlenül elvégzendő, mi az, amit esetleg meg kell tegyünk, de csak azért, hogy túl legyünk rajta, s talán az év néhány napján ilyen gondolataink is lenének ébredés után, hogy milyen örömteli és vidám napom lehet ma, ezért Istenhez sietek, hogy kegyelmével ajándékozzon meg. Az imádkozó emberek többsége is a mindennapi harcokhoz kér inkább erőt, mintsem az örömhöz, vidámsághoz kegyelmet. Érdemes a mai ébredésünket megvizsgálni ebből a szempontból.

Mózes imájában található igeversünk. Háromszor negyven éves élete alatt, emberi szempont szerint kevés oka volt az örömré, vígasságra. Első negyven évét a fáraó palotájában töltötte, jólétben ugyan, de népétől, családjától elszigetelve, idegenek között, idegen vallást, kultúrát, szokásokat gyakorló közösségben. Következő negyven éve nyugodtabbnak mondható, pásztorként él apósánál. Ebben a szakaszban külsőleg ugyan nyugodtabb élete, de népétől most is távol van, Istent pedig csak ennek a szakasznak végén ismeri meg. Utolsó negyven éve Mózesnek a pusztában telnek, a szabadulás után sok küzdelemmel, gyötördéssel, harccal és szomorúsággal is, de vezeti Isten népét. Mindennapi harcaihoz való erőt is biztosan kért Istentől, vezetést, bölcsességet, kitartást. De nem feledkezett meg kegyelmet kérni, hogy az öröm és a vígasság ne hiányozzon életéből, Isten népének életéből még a pusztában sem.

Nem a külső körülmények határozzák meg Isten gyermekeinek örömét, hanem Isten kiáradó kegyelme. Jó lenne ma így imádkozni, mint Mózes. És hittel, bizalommal kérni Urunkat, hogy adja kegyelmét életünkre, abban a reménység-teljes meggyőződésben imádkozni, hogy ezt meg is tapasztaljuk. Legyen így.

2011. július 4. – hétfő

Ezékiel próféta könyve 39,7: Megismertetem szent nevedet népemmel.

Két gondolat fogalmazódik meg az ige elolvasása után. Az egyik az, hogy Isten Neve milyen fontos helyet foglal el a kijelentésben. Az Ő Neve szent, sok helyen ahol Isten Neve szerepel, úgy kell érteni, hogy Isten maga. Kijelenti, megismerteti Nevét az ÚR, ez által hirdeti népének, hogy Ő közöttük van, megszólítható, közösséget vállal velük, vezeti és megáldja őket.

A második gondolat inkább kérdés, miért ígéri Isten, hogy megismerteti Nevét népével, amikor tudjuk, hogy már Mózesnek kijelentette Nevét, mint a *Vagyok*, az *Örökkévaló*, aki mindig létezik? Valószínű, hogy ezúttal nem arról van szó, hogy népe megtudja Isten Nevét, hanem sokkal inkább arról, hogy a választott nép, valamint annak ellenségei egyaránt meglátják Isten Nevének hatalmát, erejét, munkáját. Megtapasztalják, hogy Isten mennyire szent, az Ő Neve mennyire szent név, nem érheti azt gyalázat.

A régi erdélyi református énekeskönyvben volt egy ének, amit az újból kihagytak, pedig sok gyülekezetben énekelték szívesen. Így kezdődött ez az ének: *Óh, mily drága név ez: Jézus*, majd a refrénben ezt énekeltük: *Drága Név, áldott légy, égi öröm, reménység*. Péter apostol írja, hogy nem adatott nekünk más Név, mely által üdvözülhetnénk, csak Jézus Krisztus Neve. Pál hozzáteszi, hogy Isten olyan Nevet ajándékozott Jézus Krisztusnak, mely minden név fölött való. Maga Jézus pedig úgy tanított imádkozni, hogy a Tőle tanult imában minden alkalommal azt kérjük, hogy Atyánk Neve szenteltessék meg.

Egyetlen kérdése az igének ma az, hogy mi ismerjük-e Isten Nevét? Az Ő Fiának Nevét? Nem az a kérdés, hogy a Jáhvé, Jehova, ÚR, Isten, *Vagyok* nevekről hallottunk-e, hanem az fontos, hogy megismertük-e az Isten Nevének szentségét, hatalmát? *Drága Név* számunkra az Ő Neve? Szentnek tartjuk, tudjuk, hogy ebben a Névben van megváltásunk? Ma a zsoltárossal együtt mondjuk: Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké!

2011. július 5. – kedd

Zsidókhoz írt levél 6,18: Erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe.

Világunkban egyre sűrűsödnek a felhők, és egyre kevesebb a kapaszkodó. A politikai életről beszélve a világ minden nap gyarapodó sok helyén válság van. Kiderül, hogy a vezetők önmaguknak kormányoztak előbb és inkább, mint a közösségnek. Több helyen az a nagy kérdés, vagy inkább a nagy probléma, hogy a kiegészített, kivásott, leleplezettek hamis vezetők helyett nincs hitelen pótlék. Ennek következményeként egyre borúsabb a holnap, bizonytalanabb a jövő, nincs kibén, nincs miben hinni, mire építeni, mit várni. Körülbelül ugyanez elmondható a gazdasági életre is. A gazdasági élet irányítói gyors és nagy haszon érdekében sokakat megtévesztettek, ebből válság lett. A mérsékelt reménykedők sokszor beismerik, hogy reménységük alaptalan, csak nem akartak másokat is megrémiszteni, vagy nem merik bevallani még önmaguknak sem, hogy mennyire kilátástalan a helyzet. Mások arról beszélnek, hogy két-három évtizeden belül Európában a keresztyének kisebbségben lesznek, ennek ma még beláthatatlan következményei jöhetnek. Ismét mások a távol keleti népek

terjeszkedésére, gazdasági megerősödésükkel járó hatásokra hívják fel a figyelmet. Vannak, akik a tudomány túl gyors, és már-már határokat feszegető növekedésének veszélyeiről szólnak. Mások a totális ellenőrzésről. A kőolaj vagy éppenséggel az ivóvíz tartalékok drasztikus csökkenéséről. Az erőszak is növekszik. Az értékek a mai világban felcserélődtek. De hiszen ezt a sort nagyon hosszan lehetne folytatni. És mindenik mögött van valamilyen igazság, valamennyire mindenik megalapozott. Újra egy ének szavait lehet idézni: Kire nézzünk, ki reménnyel bíztassa szívünket? Hiábavaló, alaptalan és könnyelmű, vagy hamis reménység lehetséges, de azzal nem kell foglalkozni.

Isten gyermekei olyan bátorítást kapnak, mely igazi és erős. Megalapozott és a leghatalmasabb forrásból származik. A világ gyermekei nem értik, de a keresztyéneknek olyan erőforrásuk van, mely minden körülmény közepette, és ez nem túlzás, igen, minden körülmény közepette reménységet táplál szívükben, életükben. Mi naponta ebből élünk, és ismét hangsúlyozni szükséges, hogy ez nem amolyan költői kép, nem jelképes beszéd, hanem mindennapi tapasztalat, valóság, mi ebből élünk, hogy van reménységünk a reménység Istenében. Van holnapunk, jövőnk, érdemes élnünk, érdemes hűségeseeknek maradnunk, érdemes a hitet megtartanunk, nincs más lehetőség az igazi életre, mint Istenünkkel élő kapcsolatban lenni, és mi így élünk. Isten igéjében erő van, csodálatos erő, reménységkeltő bátorítás, megtartó hatalom. Az alap Krisztus, az erőt az Ő Lelke által adja, a reménységünk Isten Országára előre néz. Van mégis az igében két cselekvés, melyet mi cselekszünk. Először odamenekülünk Isten szavához, Isten bátorításához, másodszor pedig belekapaszzkodunk a reménységbe. Mai rövid elmélkedésünk az igének csupán szerény bevezetése. Folytassuk tovább az ige átgondolását, alkalmazását, és főként tegyünk ugyanezt, mint a bibliai időben az első keresztyének: meneküljünk, siessünk, igyekezzünk Istenhez, az Ő Szavához, bátorításához, és teljes szívvel, elszánt akarattal, engedelmességre kész lélekkel ragaszkodjunk a Tőle kapott reménységhez.

2011. július 6. – szerda

Ezsdrás könyve 6,22: Megörvendezettette őket az ÚR.

Isten egy pogány király szívét indította meg, az pedig lehetővé tette Isten népének, hogy újjáépítse lerombolt templomát. Izraelben egy templom volt csak, ez is mutatja ennek az Isten hajlékának jelentőségét. De az igazi jelentősége abban van, hogy az Isten háza, Isten lábainak zsámolya, az a hely, ahol Isten papjai szolgálnak, áldoznak a nép bűneiért, és ahova a választott nép eljöhét közösségben magasztalni az URat, háláját, vagy kéréseit elmondani. Az ószövetségi időben Isten háza nem csak a vallásos élet központja volt, hanem mondható az, hogy a társadalmi, kulturális élet, a közösségi élet szinte minden megnyilvánulása Isten házával kapcsolatban történt. Most pedig megadatott, hogy a pusztulás, lerombolás, fogságba vitetés után nem csak hazatért a nép, hanem felépíthette egyetlen, szent templomát, igazi öröm van szívükben. Egyetlen kis apróságot figyeljünk meg a bibliai hálaadó ünnepekről. Minden alkalommal együtt van a nép, és magasztalja Istent, mert az Ő segítsége, áldása, kegyelme az, hogy megépülhetett a templom, hogy sikerült valamiben eredményesnek lenni. Ha szó van Dáriusz királyról, akkor Istenről van szó. Nem azt mondják, hogy milyen kegyelmes a pogány király, milyen példáját ritkító dolgot cselekedett, mennyire megértő és jó szívű, hanem hálát adnak Istennek, hogy megindította Dáriusz szívét. AZ egész nép sok munkával és jelentős adakozással járult hozzá a templomépítéshez. A felszenteléskor nem arról olvasunk, hogy mennyi nemes lelkű ember van közöttünk, milyen helyesen gondolkodnak és viselkednek, hanem hálát adnak Istennek, hogy szívüket adakozásra indította, karjukat pedig megerősítette, ellenségeiket távont tartotta, és sikerült befejezni a templomot. Pontosabban is utalva az igére, örömeiket Istentől fogadják el, és nem emberi alapokra helyezik. Ezért örömük valódi, Isten előtt is kedves.

Meggyőződésünk, hogy Isten, Aki nem változik, ma is örvendeztetni akarja népét. Hisszük, hogy választottai érdekében Ő ma is irányítja a világ sorsát, körülményeinket, sőt, ellenségeinket is felhasználhatja megáldásunk érdekében. Mindez nem jelenti azt, hogy nekünk ne lenne dolgunk, vagy felelősségünk. Ha URunk megadja azt az áldást, hogy valamibe eredményesek lehetünk, jó lesz, ha eszünkbe jut az ószövetségi nép hálaadása. Segítsen Istenünk, hogy ne csak emberi akaratot és cselekvést lássunk, ne csak és ne elsősorban embereket, vagy önmagunkat ünnepezzük, hanem fedezzük fel: Tőle származik az áldás is, az öröm is, ezért is méltó az ÚR, hogy magasztaljuk szent Nevét. Ő adjon a mai napon is örömet szívünkbe.

2011. július 7. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 5,11: Dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában.

Igen gyakran az ige első olvasása után önmagamra nézve alkalmazom azt, vagy megkérdem magamtól, hogy ez hogyan van az életemben. Így ma is az volt első kérdésem, hogy én dicsekszem-e Istennel. Nem tudtam erre válaszolni, mert rögtön ott volt a tisztázó kérdés, mit is jelent Istennek dicsekedni? Jött a következő is: kivel, mivel szoktam én dicsekedni? Istennel úgy dicsekedni, mint mondjuk gyermekeimmel, vagy a közösség valamelyik tagjával, aki áldott szolgálatot végez, úgy nem szoktam. De talán nem is úgy kell. Istennek dicsekedni talán úgy lehet, hogy megvalljuk mások előtt is, ki a mi Istenünk, milyen hatalmas és mégis szeretetteljes Ő. Elmondjuk, mit cselekedett saját életünkben, ahogyan Pál is úgy dicsekszik hogy azt mondja, hatalmas munkát végezhettem, de nem is én, hanem általam Krisztus. Övé a dicsőség mindenért. Aki közösségben él az Úrral, Neki engedelmessé válik, naponta átéli az Ő segítségét, gondviselését, és nem teheti, hogy ne beszéljen Istenéről, magatartása, még hallgatása is Istent hirdeti.

Mindezekhez Pál hozzátesz még egy nagyon fontos okot a dicsekvésre, azt, hogy Krisztus által megbékültünk Istennel, és ezért a békességért is magasztaljuk az URat. De így is igaz, ha azt mondjuk, hogy azok magasztaljuk az URat, akik részesültünk a megbékélés ajándékában. Mert megbékülni Istennel azt feltételezi, hogy elfogadtuk Megváltónk helyettes áldozatát, és az ezzel járó ajándékokat, melyek közül az egyik a megbékélés. Nem vagyunk többé Isten ellenségei, azaz Isten nem tekint ellenségnek, mert a bűneink nincsenek többé Őelőtte. És mi sem tekintjük Istent annak, mint akinek akkor gondoltuk, amikor még nem ismertük Őt, és nem volt Krisztusban közösségünk Vele. Aki mindezt átélte, az olyan lesz, mint a Jézus Krisztus által meggyógyultak némelyike, hálát ad rögtön. és leborul Előtte, hálát ad a templomban és elmondja mindenkinek, milyen nagy ajándékot adott neki az Isten. Dicsekedjünk hát a mi Istenünkkel a mai napon is, hirdessük és dicsérjük Őt mindenkor.

2011. július 8. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 7,19: Nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.

Isten gyermekei a Lélek bölcsessége által különbséget tudnak tenni jó és rossz között. De Isten segítségével nélkül nem sikerül a jót meg is cselekedni. Ezt nem csüggedve írja Pál, nem is lemondással, hogy akkor úgy sincs értelme próbálkozni, hanem bátorítani akar mindnyájunkat arra, hogy Istennek erejét, áldását, segítségét elfogadva cselekedjünk a jót, s ne egyedül próbálkozzunk. Főként azok próbálkoznak gyakran a jó cselekvésével önerőből, akik még fiatalok a hitéletben. Az első szeretet buzgóságával, jó szándékával szeretnének sokakat megnyerni Krisztusnak, vagy szeretnének önzetlenül szolgálni felebarátaiknak, és sokszor bizony szomorúan kell megállapítsák, hogy szándékuk nemessége nem volt elég a jóhoz, rosszul sikerült a törekvés. Több-kevesebb próbálkozás után rá kell döbbenjünk és el kell

mi is ismerjük, hogy nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok. Ez a felismerés elgondolkoztat, majd arra kell rádöbbsen, hogy keresztyén életünk minden pillanatában Istenre vagyunk utalva, az Ő segítségével tudunk hívő életet élni, az Ő segítségével sikerülhet csupán Neki engedelmeskedni. Mert akkor nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit Isten is akar, amire Isten erőt ad, amiben Isten előttem jár és el is kísér áldásaival. Önerőnkől való törekvésünk kudarcra Pál apostollal együtt eljuttat a felkiáltásra: Én nyomorult ember, ki szabadít meg ebből az állapotból, a bűnnek testéből, a bűnös természet kudarcától. És Pállal együtt folytatjuk: hála az Istennek, Jézus Krisztus szabadít meg a bűnös természet erőlködéseinek kudarcától, és segít a Vele való közösség által az eredményes, lelki gyümölcsöket termő életre.

2011. július 9. – szombat

Zsoltárok könyve 44,9: Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké.

Emberek vagyunk, hangulatunk változik, vannak jobb, máskor rosszabb napjaink. Vannak küzdelmeink, melyek hetekig tartó imádságra indítanak, kéréseinkkel fordulunk kitartóan Istenhez, reménykedve az Ő hathatós támogatásába. Örömeink idején Urunkat magasztaljuk, sajnos, nem olyan sokáig és kitartóan, mint amikor kérünk. Isten gyermekei minden nap dicsérik mennyei Istenüket. Mert Ő méltó minden dicséretre és imádatra. Akkor is magasztaljuk Urunkat, amikor jó napunk van, akkor is, amikor nehézségekkel küzdünk. Magasztaljuk Őt áldásainak elfogadásakor, de magasztaljuk Őt akkor is, amikor könnyöregésinkkel fordulunk Hozzá. Nem a környezetünktől, nem a hangulatunktól, nem a nehézségeinktől függ az, hogy miként járulunk Istenünk elé. Mi minden nap dicsérjük Őt, hiszen mindent Neki köszönhetünk, hiszen az áldások Tőle jönnek, Ő a Teremtő és a Megtartó.

A zsoltárban többes szám szerepel. Isten népe közösségben dicséri Teremtőjét. Ennek elsődleges formája az istentisztelet. A hitéletet egyre többen magán kérdésnek tekintik, nagyon sokan töltik a hétvégét barátokkal vagy a családdal, de nem a gyülekezetben. És sokan vallják azt, hogy a hit csak önmagukra és Istenre tartozik, így nincs szükségük a közösségre. Isten népe a Bibliai időkben, úgy az Ószövetségben Izráel, úgy az Újszövetségben az első gyülekezetek mindig közösségben gondolkodtak, közösségben imádták Istent, dicsérték az Ő szent Nevét. Amikor nagyobb közösségben hangzik el az ÚR imádsága, és azt mindenki hangosan mondja, amikor sokan éneklük ősi zsoltárainkat szívvel-lélekkel, akkor bizonyára sokan érzik azt, hogy ez így jó és így kedves Isten előtt is.

A közösség Isten Nevét magasztalja, Istent dicséri. Lehet ezt közösségi hitvallásnak is nevezni, közösségi magasztalásnak. Ne másféle és százféle közösségek tevékenységével foglalkozunk most, hanem egy pillanatra gondoljuk át, a keresztyén közösségek foglalatosságát. Amikor nem liturgia által meghatározott rendtartás szerint történik minden egy közösségben, hanem liturgiai kereteken kívül vannak együtt Isten gyermekei, mi a fő foglalkozásunk? Sopánkodni a világ romlottságán? Sajnálkozni a mai keresztyének képmutatása miatt? Nagyon gyakori a legújabb honlapokról való beszélgetés, autóról, vagy házokról, közéletről vagy művészetekről. Mindennek bizonyára megvan az ideje és a haszna is. A kérdés csak az, hogy közösségi alkalmainkon minden nap dicsérjük-e az URat? Mennyei Atyánk munkálkodjon sok közösségben, hogy egyre több ilyen gyülekezet legyen, ahol Isten dicsérete természetes, mindennapi lehetőség.

2011. július 10. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 8,1: Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.

Legtöbben úgy éljük életünket, hogy nem jártunk törvényszéken, nincsenek rendkívüli vétségeink. Talán egy gyorsajtás miatt kellett már büntetést fizessünk, vagy egy adó-befizetéssel késtünk néhány hetet, de ezeken kívül nincsenek gondjaink a törvénnyel, nem okoz álmatlan éjszakákat az a tudat, hogy valamiért bármikor elővehetnek. Akinek viszont volt már miért aggódni, az tudja, mit jelent ebben a tudatban élni. Valaki elmesélte, hogy a régi rendszerben egy apró meggondolatlanság miatt behívták a titkosrendőrségre, ahol nem sikerült elhítessem hogy ő nem összeesküvő, nem áll kapcsolatban semmilyen szervezettel, fogalma sincs a politikáról, csak félreértésről van szó. Úgy engedték el, hogy előtte megfenyegették, ha a következő öt évben a legkisebb gyanú felmerülne vele kapcsolatban bármilyen vétségről, s vétség alatt akkor mindenki tudta, mit kell érteni, akkor neki és családjának komoly bajuk lesz. Azt mesélte ez a személy, hogy a jó Istennek köszönte meg, hogy egy évre rá megtörtént a rendszerváltás, mert a feszültséget már nem sokáig bírta volna. Ha munkahelyén a társak, haverok viccet mondtak, s szóba jött árnyaltan is bármely politikai színezet, szinte rohanva távozott mindig, valamilyen kifogással, csak ne hallja azt, mert még az is gyanús lehet. Ott volt elméjében mondhatni, hogy még álmainak idején is a fenyegetés, hogy elítélhetik, szenvedni kell majd szeretteinek is, nehogy oda jussanak. Ha mi komolyan vennénk azt, amit hitvallásunk úgy fogalmaz, hogy milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom, valamint azt is, hogy Isten büngyűlölő és azt megbüntető Isten, akkor lenne miért rettegnünk. Jusson eszünkbe Dávid bűnbánati zsoltárainak a lüktetése, a ziláltsága, a 32. vagy az 52. zsoltár kiáltása. Ezekből sejtjük, milyen lehetett az ima alatt Dávid lelki állapota, mennyire rettegett attól, hogy véglegesen elszakadt Istentől, milyen őszinte és mélyről jövő kiáltással könyörög a bocsánatért. Ebben a mélységben értékelhető igazán annak öröme, felszabadító csodája, hogy azt halljuk az evangéliumokból, valamint az Újszövetség könyveiből, hogy nincs többé kárhoztatás, nincs vád, nincs ítélet. Új rendszer van, új szövetség kötöttet Isten Fiának áldozata árán, s ebben a szövetségben mi Isten elé bűneink nélkül jöhetünk, mert Krisztussal együtt jövünk, aki elvette a kárhoztató ítéletet. Így mi nem csak félelem nélkül élhetünk, hanem a teljes szabadságban immár hálából és önként szolgálhatunk Istenünknek, engedelmeskedhetünk Lelke segítségével akaratainak, dicsérhetjük szent Nevét. Adja meg nekünk Atyánk a szabadságnak ezt a csodáját, juttasson el Krisztus áldozatának elfogadásáig és az ebből fakadó hála határozza meg életünket.

2011. július 11. – hétfő

Ézsaiás 29,16: Micsoda fonákság! Egyenlőnek tartható-e az agyag a fazekassal?

Mondhatja-e az alkotás alkotójának: Nem ő alkotott engem?! Mondhatja-e a fazék a fazekasnak: Nem ért a dolgához?!

Bizonyára mindenki érti Istennek e kérdéseit, még akkor is, ha nagyon sokan nem értenek egyet, vagy nem fogadják el. Azt mondja Isten, hogy ez a helyzet, ez fonák, nem természetes az, ahogy az emberek viszonyulnak a Teremtőhöz. Egyenlőnek tartható az Isten az emberrel? Mondhatja az ember Istennek: nem Ő alkotott engem? Mondhatja az ember Istennek: nem ért a dolgához? Nem mondhatja, mégis mondja, ez a fonákság. Sokféleképp és sok indoklással tiltakozik ez ellen az ember, ezeket nem is szükség felsorolni, hiszen gyakran találkozunk az Isten mindenhatósága elleni magatartással. Inkább önmagunkra nézve kérdezzük, mi eljutottunk-e már az alázatban és az ÚRnak való engedelmisségben oda, hogy elmondhatjuk: Az Isten a Teremtő, mindenben az Ő akarata legyen meg. Emlékszünk Jóbra, milyen szenvedések után, és milyen lelki gyötrelem után szólítja meg Őt Isten. És az ÚR nem azt mondja először, hogy milyen sokat szenvedett Jób, mennyire igaz volt, mégis, mekkora próbákat élt át, és ezekben is hűséges maradt, hanem számon kéri tőle Isten a szavait, a magatartását. Milyen alapon kérdőjelezte meg Jób Isten döntéseinek igazságát? Mert igaz volt és kereste az URat? Nincs semmilyen alapja annak, hogy megkérdőjelezze a teremtmény az Alkotó munkáját. És itt most nem következik semmilyen de, semmilyen feloldás, kivétel. Isten mindenható, az is marad, minden döntése tökéletes,

akkor is, ha mi néha ezt nem értjük. Vagy akkor is, ha szenvednünk kell. Amikor ezt olvasom, egy nyolcvan fölötti néni jut eszembe, aki naponta egyszer evett, mert többre nem volt lehetősége, nagy szegénységben élt, de egyik kedvenc mondása az volt, hogy: legyen meg az Isten szent „akarattya”, ő így ejtette ki. Amikor ezt mondta, érezni lehetett szavaiban a tiszteletet és alázatot. Nem volt semmi zúgolódás életében, sorsáért nem hallottam panaszkodni, sőt, sokszor derűsen, teljes békességgel mondta, legyen az Ő szent akarattya. Szegényen, de teljes békességgel, az Atya minden akaratára csendes igennel válaszolni nem nagyon vonzó példa, mégis, sokkal szebbnek, hitelesebbnek és áldásosabbnak találtam, mint azt a fonákságot, amikor az ember Istennel egyenlőnek gondolja magát, sőt, néha számon is kérné a Mindenhatót. Taníts meg Istenem, szívből, őszintén és békességgel mondani: legyen meg mindenben akaratod.

2011. július 12. – kedd

Lukács evangéliuma 22,35: Azután ezt kérdezte tőlük: „Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?” „Semmiben” - válaszolták.

Amikor az ÚR parancsának engedelmeskedve élek, akkor mindaz megvan, amire igazán szükségem van. Ezzel feltételezhető, hogy sokan egyet értenek, amikor viszont így kell élnünk, akkor számos kérdés merül fel még bennünk. Persze, nem arra indít az ige, hogy mindnyájan kerekedjünk fel, és induljunk hirdetni az evangéliumot, mert minden kirendeltetik majd számunkra. És Jézus beszél arról is, hogy amikor háborúba indul valaki, vagy építkezésbe kezd, szükséges a megfelelő tervet elkészíteni és szükséges a megfelelő anyagi alapokkal is rendelkezni, nehogy félkész munkánál akadjunk el. Nem jellemzi a hitéletet a káosz, a meggondolatlanság. Nem gondolom, hogy ebből az igéből azt kellene bárkinek kiolvasni, vagy a Hegyi Beszéd tanításából, hogy Isten gyermekeinek semmire sincs gondja, nekik elég az, ha bíznak az Úrban, még télire sem kell semmit a kamrába tenni, majd kirendeli az ÚR a mindennapit. Megváltónk arról beszél, hogy nem kell ezek miatt aggódalmaskodni, ha több, vagy máskor kevesebb van, nem kell kételkedni abban, hogy elegendő lesz, mert Isten gondoskodik. Itt azonban, amikor a tanítványokat elküldi Jézus, azt kell megtanulják, hogy az engedelmes élet nem szükölködik. Ideje van a szántásnak és az aratásnak, és ideje van az Isten dicsőítésének, a szolgálatnak, s amikor vállalom ezt, nem lesz hiányom. Ilyenkor nyáron elég sok ember nem jön templomba falun, ha a szénája kint van, és esőt mond a rádió. Sokan nem mennek el egy keresztyén táborba, pár napos lelki felüdülésre, mert akkor elmarad valamilyen munka, mert azt az időt nem tölthetik haszonszerzéssel. Van, aki nem vállalja a presbiteri tisztséget, mert akkor havonta kell két-három órát a közösség érdekében tanácskozzon, vagy szolgáljon, s erre nem kap fizetést. Aki viszont Istennek engedelmeskedve akar szolgálni, az elmondhatja a tanítványokkal együtt, hogy semmiben nem volt hiányunk. Amikor Ő küld erszény nélkül, akkor szavára bátran indulhatok, Neki van gondja mindenre. Az már személyes imaéletünk rendjén érthető meg, hogy Isten minket egyenként hova akar küldeni, milyen feladattal bíz meg, mikor és hogyan kell az Ő Nevének dicsőségére tevékenykedjünk. Az Erdélyben elterjedt Házi áldás befejező sorának megtapasztalását adja meg nekünk URunk: hol Isten, ott szükség nincsen.

2011. július 13. – szerda

Mózes első könyve 46,3-4: Ekkor azt mondta: Én vagyok az Isten, atyádnak Istene! Ne félj. Én megyek veled Egyiptomba, és én is foglak visszahozni.

Merjünk őszinték lenni, és mondjuk ki, hogy Istennek ezt az ígértét mi másként értjük, mint ahogyan az beteljesedett, és nem lennénk megelégedve azzal, ha így teljesednének be az ÚR szavai saját

életünkben. Miről van szó? Jákob idős már, rég elvesztette kedves gyermekét, most pedig szinte hihetetlennek tűnik neki, hogy ez a gyermeke él, nagy úrrá lett a világ egyik legnagyobb és legerősebb országában. Sőt, az elveszettnek hitt József tudja megmenteni őt és egész nagy családját a szegénység idején a pusztulástól. József pedig azt üzeni idős édesapjának, hogy merjen elindulni minden gyermekével, egész házanépével Egyiptomban, mert ott ő fog róluk gondoskodni. Jákob szívében bizonyára sok érzés és sok kérdés kavarg. Persze, hogy szeretné látni elveszettnek hitt fiát. Idős éveinek nagy vigasztalása lenne ez. De fél is a hosszú úttól, elindulni családdal, szolgálattal, állatokkal az ismeretlenbe. De itthon nem tudja életüket megtartani, szükségüket biztosítani. Viszont ki az, aki könnyen elmozdul szülőföldjéről, hazájától. Jákobnak volt már egy húsz éves távolléte, ifjú korában, annak emléke is ott van szívében. És mindezek felett, egy hosszú és színes élet megtanította arra is, hogy mindenképp felett Isten akarata a legfontosabb. Áldozatot mutat be Istennek, az ÚR pedig megszólítja őt, és a fenti ígében megfogalmazott ígéretet adja neki. A történetet bizonyára ismerjük, Jákob Egyiptomban halt meg, majd több, mint négy évszázad múlva tértek haza utódai, és hozták magukkal Jákob hamvait is, hogy otthon temessék el.

Amikor arról olvasunk, hogy Isten Jákobot visszahozza Egyiptomból, akkor nem arra gondolunk, hogy majd századok múlva a hamvait, vagy ugyancsak sokkal később majd utódait. Mi ara gondolunk, hogy Jákob még életében hazatér. Azaz a mi gondolataink és értelmezésünk saját vágyaink vagy elképzeléseink szerint állnak össze, és ezért sokszor nem értjük Isten, vagy azt gondoljuk, hogy Ő nem tartja be ígéreteit. Nekünk a pillanatnyi beteljesedés a fontos, és úgy akarjuk megtapasztalni az ÚR segítségét, ahogyan azt hasznosnak véljük a magunk számára. Az nem vigasztal, hogy esetleg hasznos lehet másoknak a mi nélkülözésünk, szenvedésünk, kitartásunk. Mennyei Atyánk terve az ő gyermekeivel tökéletes, és nem csak a pillanatra néz, nem csak egy embert tart szem előtt. Az a csodálatos Istenünk terveiben, hogy Ő gondoskodik az övéi életéről minden pillanatban, ugyanakkor átfogó, hosszú időre tekintő, sok népek életével számoló az Ő akarata. Arra indít ez az íge, hogy alaposabban átgondoljam, hogyan teljesebben be Isten ígéretei, valamint azt is, hogy miként értem az Ő szavát, úgy, ahogyan nekem kedvező, vagy akként, ahogy Ő kijelenti. Az ének szavaival imádkozom: *Adj lelkeidből erőt, hogy értem és szeressem Elrendelt utamat s minden parancsodat.*

2011. július 14. – csütörtök

Jeremiás siralmi 3,23: Nagy a te hűséged!

Isten hűséges, ez a bibliai korokban és azóta is az egyik legcsodálatosabb felfedezése mindazoknak, akik Isten gyermekei. Ebből a hűségből élünk, ezt dicsérik a bibliai szerzők. Leginkább akkor dicsérik Isten az Ő hűségéért, amikor azt különös segítségében, jóságának és szeretetének cselekedeteiben megtapasztaljuk. Hűséges az ÚR, mert betartja ígéreteit, mert amit az Ő népével való szövetségben megígért, azt megcselekszi. Erre a hűségre apellál sokszor Isten népe és Isten gyermekei, amikor baj éri őket, vagy csak veszedelem fenyegeti életüket, akkor imáikban emlékeztetik Istent az Ő hűségére és ígéreteire. Ez az íge azért különös és sokat mondó, mert Jeremiás próféta egy lerombolt ország romjai fölött sírva mondja, hogy Isten hűséges, sőt, nagy az Ő hűsége. Előtte hosszasan sorolja a nagy pusztítás nyomorúságát, mérhetetlen szenvedését, és mindezt úgy írja le, mint Isten botjának büntetését. Tudja, és megvallja, hogy ezt a büntetést megérdemelték, mégis nagyon fáj, sajog, gyász és szomorúság jár nyomában. Kiönti szívének keserűségét, őszintén kimondja azt is, hogy látva a mérhetetlen nyomorúságot, közel volt azt elfogadni, hogy nem lehet többé reménykedni és bizakodni az ÚRban. Ezzel azt mondja, hogy a kapcsolat megszakadt, a szövetség felbomlott, Isten többé nem védi meg népét, nem foglalkozik vele, nincs több gondviselés. Amikor idáig eljut, mégis valami nem engedi, hogy ezt a gondolatot elfogadja. Az, hogy noha mérhetetlenül nagy a pusztítás, rettenetes a szenvedés, még sincs minden veszve, nem pusztult el egészen Isten népe. A nép jó részét fogságba vitték, s ki tudja,

talán egyszer még visszatérnek. Otthon kevesen maradtak, de mégis, maradtak, nincs még vége ennek a népnek. Ez pedig a büntetésben is felragyogó isteni kegyelem. Csak az Isten nagy kegyelme, hogy nincsen még végünk, mondja Jeremiás. Mert az Ő hűsége nagy, minden nap megújul. Még szeret az ÚR, vallja könnyei között a próféta, még nem fogyott el az Ő irgalma, suttogja sírástól fojtogatva Isten embere. Ez pedig az egyik legcsodálatosabb és leghitelesebb hitvallás lesz. A romok fölött sírva Isten hűségét dicsőíteni, ez csak annak adatik meg, aki látja már, a kis jelekből, a kevés megmaradóból is, hogy Isten még szeret. Ha pedig az Ő szeretete nem távozott el tőlünk, akkor, noha minden veszve van, mégis, semmi nincs még végérvényesen elveszve. Akkor ez a jelenlegi nagy és fájdalmas mélység egy új kezdet kiinduló pontja lehet, Isten hűségének, szeretete csodálatos munkájának alfája. Ennél mérhetetlenül kisebb szenvedések, nehézségek esetén is sokszor vagyunk elégedetlen, panaszkodó, néha Istent vádoló meggondolatlan gyermekei. A nehézségekben jobban, mint máskor arra van szükségünk, hogy felismerjük Isten jelenlétét, az új kezdet vagy a felemelkedés lehetőségét, és teljes szívvel valljuk: URam, nagy a Te hűséged! Ez mindenre elég.

2011. július 15. – péntek

Mikeás próféta könyve 5,4: Ez lesz a békesség!

Úgy értem ezt a prófeciát, hogy ez lesz az igazi békesség, ez aztán valódi, tartós, hiteles békesség lesz. Mert sok olyan van, ami nem is kellene békességnek neveztessek. A nagy politikában ismerünk olyan példákat, amikor országok, vagy nemzetek egymással évtizedekig, sőt, egyes esetekben évszázadokig ellenséges viszonyban vannak, aztán valamilyen pillanatnyi érdek, vagy körülmény úgy hozza, hogy a gyűlölködés látható megnyilvánulásai szünetelnek napokig, hetekig, esetleg néhány évet. Ekkor szokták sokan szenzációs hírként emlegetni a történelmi megbékélést, az új korszak kezdetét, hogy aztán néha napokon belül még nagyobb hevességgel törjenek fel az indulatok. Akkor vajon nevezhető-e békének, békességnek a szusszanatnyi fegyverszünet? De nem csak ezen a szinten történnek így a dolgok, hanem még a hívő emberek között is néha. Sok példát ismerünk, amikor a látszat megőrzése, vagy valamilyen érdek, sokszor egyszerűen az igaz keresztyéni kép felmutatása indít arra embereket, hogy sok mindent lenyeljenek a nyilvánosság előtt, olyanokat is barátaiknak, netán testvéreiknek nevezzenek, akiket egyáltalán nem szeretnek. Van, amikor tehetetlenség hozza a békét, máskor a nyilvános viszály elkerülése a cél, és sok más oka is lehet ilyen látszat békességeknek. Nincs békesség, sem a világban, sem az egyházak között, legtöbbször nincs teljes és igazi békesség egy közösségen belül sem, és hiányzik a valódi béke sok keresztyén szívéből is. Azt viszont ne hallgassuk el, hogy akik új életet kaptak Istentől, és Krisztussal élő közösségben élnek, azok érzik szívükben az örök élet kezdetét, ezen belül pedig Krisztussal megtapasztalják a teljes és igazi békesség előízét is. Minél inkább átveszi Krisztus a szívünk és életünk feletti uralmat, annál nagyobb lesz a békesség is. Mégis, úgy gondolom, hogy míg e földön élünk, nem lehet teljes békességünk, hiszen csak ott lesz teljessé a béke, ahol nincs többé kísértés, szenvedés, bűn. Ez pedig Isten országában valósul meg, amikor Krisztus URunk lesz a királyok királya és uraknak URa. Krisztus uralma, ez lesz a békesség. Ma ebből lehet miénk annyi, amennyi szükséges a hit és hűség megtartásához, az Isten útain való megmaradáshoz. Ez a békesség nem önuralom kérdése, nem pszichológiai gyakorlatokkal megszerezhető állapot, nem feltétlenül megjátszandó képmutatás, hanem ma is Krisztus ajándéka az életünkben. Ma is Ő a mi békességünk, és tudjuk, ez a béke még nagyobb, teljes lesz az Ő királyságában. Ez lesz aztán a valódi békesség!

2011. július 16. – szombat

Pál levele az efézusiakhoz 2,19: Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Gyakran emlegetik nagy írónk mondását, mely szerint azért vagyunk ezen a világon, hogy valahol otthon legyünk benne, bizonyára azért is idézik gyakran, mert sokan vallják magukénak ezt a gondolatot. Egyáltalán nem mellékes, hogy ki hol érzi magát otthon. Van, aki lakásán nem érzi magát jól, de munkahelyén önmaga lehet, ezért szívesebben tartózkodik munkatársai körében, mint családjával. Világunkban az elmúlt években több olyan háború is volt, melyek fenyegetése elől ezrek menekültek idegen országba, lettek otthontalanná, és életük megváltozott. Közelebbről igen nagy kérdés az is, hogy a gyülekezetünk otthonunk is, vagy csak az a hely, hova illik időnként elmenni. Esetleg jól beszél a lelkész, de nem találjuk a hangot az emberekkel, vagy a vezetők nem tudnak otthonias légkört kialakítani. Senkinek nem újdonság, hogy a fiatalabb nemzedék szinte teljesen hiányzik a gyülekezetekből, s ennek oka nem csak a tévé, számítógép, hanem a is, hogy idegenül hat mindaz, ami a templomban történik, nem érzik ott magukat otthon. Aki új városba költözik, sokszor nem keresi meg a templomot, a közösséget, mert az neki idegen, ő ott csak jövevény, semmi nem olyan, mint otthon volt. Valójában mindenki idegenként jön Istenhez akkor, amikor az ÚR erre indítja, meggyőzi, amikor az Ő hívását elfogadja. Senki nem születik bele Isten gyermekeinek közösségébe, mert mi bűnben fogantatunk és születünk. Otthonos lehet a templom és a közösség, ha ott nőttünk fel, de csak az arcokat ismerjük és a berendezést, Istent azonban még nem. Mennyei Atyánk Lelke és igéje által egy sereget gyűjt, ezt a sereget oltalmazza és megtartja, ezt a sereget örök életre hívja, Krisztus áldozata árán dicsőséget ajándékoz nekik. Ez a közösség, az elhívottak, a bűnből kiemelték közössége idegen mindaddig, míg nem fogadjuk el Isten kegyelmét. De miután Jézus Krisztus áldozata árán lebontotta a köztünk és Isten közötti válaszfalat, most már Isten családjához tartozunk. Az Ő háztartásának népe vagyunk, akkor vagyunk otthon, akkor vagyunk önmagunk, akkor élünk természetesen és felszabadultan, amikor Isten közelében vagyunk. Istenhez tartozunk, Isten gyermekei, a választottak, vagy bibliai kifejezéssel a szentek testvéreinkké lettek. Mindez nagy ajándék, nagy kiváltság. Mivel Isten mindezzel minket megajándékozott, a mi feladatunk az, hogy akként is éljünk, mint Isten gyermekei, Hozzá tartozó szentekké legyünk.

2011. július 17. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 1,19: Harcolnak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, és megmentelek! - így szól az ÚR.

Isten elhívta a fiatal Jeremiást, hogy prófétája legyen, hirdesse akaratát. Azt is elmondja neki Isten, hogy ez a szolgálat nem lesz könnyű, nem lesz veszélytelen, hiszen sokan fordulnak majd ellene. Nem az idegen népek, nem a pogány vezetők szállnak szembe Isten hírnökével, hanem Júda királyai, vezetői, papjai és az egész nép. Nem lehetett könnyű Jeremiásnak ezt hallani. Isten szavát kell hirdesse, az Ő követe legyen, de az ÚRnak való engedelmség következménye az lesz, hogy saját népe fordul majd ellene, a vezetőktől kezdve az egyszerű emberig. Egyetlen oka ennek a szembefordulásnak az, hogy Ő Isten szavát közvetíti, nem azt mondja, amit hallani szeretnének, ahogy a hamis próféták teszik, hanem azt, ami igaz, akkor is, ha kellemetlen. Mindenkor nehézsége ez Isten népének, és mindazoknak, akik hirdetik, vagy csak engedelmesen követik Isten akaratát. Jézus Krisztus is figyelmeztette tanítványait arra, hogy nem mindenütt fogadják be Isten evangéliumát, és azokat sem, akik ezt átadják, sőt, nem csak elutasítják őket, hanem sokszor ellenük fordulnak, üldöztetésben és szenvedésben is részük lesz, ha az evangélium hirdetői maradnak. Ehhez hasonló elbánásban lesz része Jeremiásnak is. A mindenkor ember, a vezetők talán hangsúlyozottabban is, azt kedveli, ha életmódját, döntéseit, cselekedeteit értékeli és jónak tartják. Ha valaki bírál, legtöbbször nem az a kérdés, hogy mennyi igazság van a bírálatban, hanem az, hogy miként lehet elhallgattatni. Ez egyik fő oka annak, hogy az Isten akaratát hirdető nem voltak soha túlságosan és általánosan kedveltek. Azok kivételek, akik a népszerűségért hajlandók meghamisítani az üzenetet. Jeremiás azonban nem ilyen, így szenvedések, harcok, nehézségek elé néz.

Amikor az ÚR elküldi a tanítványokat, felkészítve őket az elutasító és ellenük forduló magatartásra is, akkor azt is ígéri nekik, hogy velük lesz Ő maga, ezért nem kell félniük. Jeremiásnak is azt mondja Isten, hogy harcokban lesz része, de ne aggódjon, mert ezeket nem a maga erejével kell megküzdje, erre képtelen is lenne, hanem Isten lesz az, aki őt megmenti, aki minden helyzetben mellette marad. Érvényes ez nem csak az igehirdetőkre, hanem minden keresztyén emberre, aki Isten akaratát igyekszik cselekedni, és emiatt megkülönböztetésben, szenvedésben, ellenségeskedésben van része. Isten gyermekei ezzel a bizalommal vállalják az engedelmisséget, az ÚR akaratának cselekvését, hogy az ő Uruk velük van, nem hagyja őket elveszni, legyőzteni, hanem megmenti őket. Mindezt alkalmoznunk kell a mindennapi életben, hitharcainkban, hogy bátran vállaljuk Isten Szavának követését.

2011. július 18. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 14,19: Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják.

Természetes és unalmas, mégis szükséges, így lehetne röviden jellemezni az ige mondanivalóját. Természetes, mert egyértelmű, hogy Isten gyermekei békességre törekszenek, és nem önmaguknak élnek, hanem úgy szeretik felebarátjukat, mint saját énünket, ezért felebarátaik javára és üdvösségére igyeksenek szolgálni. Unalmas lehet ez a felszólítás, mert sokszor hallottuk, a jelen helyzet fölötti panaszkodás kíséretében, mert naponta elhangzik, nem is egyszer, hogy milyen világban élünk, mennyire önző lett mindenki, hiányzanak az igazi keresztyén értékek és életek a mindennapokból. Miért szükséges mégis ezekről újra szót ejteni? Talán azért, mert mi, akik igyekszünk Istent magasztalni szolgálatunkkal, embertársainkhoz való viszonyunkkal is, mi magunk is hajlamosak vagyunk sok mindent eltanulni a világtól, könnyebb nekünk is sopánkodni, mint szembe úszni az árral. Nehezünkre esik néha a békességért cselekedni, áldozni, fáradozni. Mások építése pedig ugyancsak ritka esemény, úgy gondoljuk, hogy aki épülni akar hitében, annak ma sok lehetősége van, keresztyén irodalom olvasásától sokféle szervezett gyülekezeti alkalomig, nem szükséges az, hogy mi cselekedjünk bármit ennek érdekében.

Úgy a tanításban, mint a keresztyén gyakorlatban valami rendkívüli, újra, csodálatosra törekszünk. Akkor figyelünk fel egy igemagyarázatra, ha úgy vezeti be az igehirdető, hogy a legújabb kutatások eredményei rámutattak arra, hogy itt másként kell értelmezni az ígét, ma már felfedeztük a hiteles megközelítést, mely megváltoztatja a korábbi véleményeket. Ha valaki csak azt mondja, amit ismerünk, hallottunk már, arra kevesebb érdeklődéssel figyelünk. Talán itt van az ünnepi szolgálatok egyik nehézsége is. A gyakorlatban ez még inkább így van. Egyre kevesebben tartanak igényt a szokásos gyülekezeti alkalmakra, ha egyszerű istentiszteletről, bibliaóráról van szó, nincs nagy lelkesedés. Mindjárt többen érdeklődnek, ha különös alkalmat hirdetnek, ha valamilyen rendkívüli történéssel kapcsolják egybe. Ha azt hirdetné Isten igéje, hogy Istennek tetsző életvitelhez új gyakorlatot kell bevezetni, sokan próbálkoznának. Isten igéje azonban „csak” azt mondja, hogy törekedjünk a békességre. Szolgáljuk egymás építését, teszi hozzá, de nem mondja, hogy ez pontosan hogyan történik. Ezt mi kell alkalmanként megértsük, és cselekedjünk. Mert a békesség és építés, bármennyire ismert és egyszerű feladatnak tűnne, mégis éberséget, törekvést, fáradságot, szolgálatot igényel. Adjon hozzá Atyánk bölcsességet, szolgálatra való készséget, akaratot és kitartást.

2011. július 19. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 8,16: Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Isten szeret minket, nem engedte, hogy Tőle elszakadva maradjunk, hanem Fiának áldozatáért minket megváltott. Valamilyen módon ez az öröme eljutott hozzánk, és amióta elhittük, hogy igaz ránk nézve is, azóta Istenhez tartozunk, az Ő gyermekei vagyunk. Amikor elindultunk a hit útján, legtöbbször azt gondoltuk, hogy Isten kegyelme olyan nagy, hogy mi ezért Neki szenteljük teljesen életünket, senki és semmi nem szakíthat el többé minket Istenünktől. Sajnos, hamar rádöbentünk, hogy noha ez a jó szándék megvan bennünk, mégsem sikerül megvalósítani, mert élnek még a régi gondolatok, vágyak, jön kívülről is sok kísértés, máskor próba, s bizony elbukunk, vétkezünk, megszorítjuk Istenünket és megszorítjuk önmagunkat is. Ilyenkor azt kérdezzük, van-e még bocsánat, elfogad-e még Isten, amikor ilyen állhatatlanok, könnyen vétkezők vagyunk? Mennyire fontos ilyenkor az őszinte bűnbánat mellett a csendesség, amikor „meghallom” a Lélek hangját, és bennem is megszólal a saját lelkem, megszégyenülve ugyan, bánkódva, de mégis hálával: igen, Isten gyermeke vagyok. Tévedte, kicsiny a hitem, elégtelen a szándékom, alig van kitartásom, a hűséggel is gondok vannak, mégis, tudom, Isten gyermeke vagyok. A Szent Lélek győz meg erről, Aki Isten akaratát juttatja eszembe. Saját lelkem is erre vágyik és erről tesz bizonyosságot, hogy Őhöz tartozom.

A Lélek a saját lelkemmel együtt tesz bizonyosságot. Fontos ez az üzenet azért is, hogy helyesen lássam s értelmezzem Isten munkáját az életemben. Amikor Istené lettem, és az Ő Lelke általi vezetésének alávettem magam, önként és örömmel, nem tűnik el sem az ítélőképességem, sem az akaratom. Isten akaratát keresem, a Lélekre figyelek, de a saját lelkem, a saját énem az, aki ezt keresi, akarja, örömmel követi. A saját lelkem is meggyőződik a Szent Lélek igazáról, és ezt az igazságot érvényesíti életemben, együtt munkálkodik az Úr Lelkével. Nem leszek fatuskó, akit a Lélek minden beleszólásom nélkül sodor, de nem is akarok önálló maradni, aki megértettem valamennyit Isten dolgaiból, s utána egyedül döntök, indulok, cselekszem. Soha többé nem egyedül, hanem mindig Urammal a Lélek által. S amikor Isten Lelke a saját lelkemmel összhangban van, akkor születnek a legszebb csodák, mint például ez a nagyszerű bizonyosságtétel, ez a csodálatos bizonyosság, hogy Isten gyermeke vagyok.

Ameddig Isten Lelke hirdeti Isten bocsánatát, kegyelmét, elfogadó szeretetét, de az ember lelke nem fogadja be az evangéliumot, addig nincs új élet. Amikor az ember saját bölcsessége, akarata, jó szándéka szerint keresi a jó utat, és elindul az általa vélt irányba, a Lélek kijelentése, vezetése és áldása nélkül sok hiábavaló erőfeszítés után sok kudarcot fog átélni. Amikor Isten Lelke szól, a mi lelkünk azzal összhangban válaszol, akkor meggyőződünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, akkor hiteles és eredményes keresztyén életet élhetünk. Adjon Atyánk sok ilyen életet.

2011. július 20. – szerda

Jeremiás próféta könyve 33,8: Megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűneiket.

Olyan nagyszerű Istenünk van. Valaki azt mondta, hogy Isten létezésének egyik legkézzelfoghatóbb és legegyszerűbb bizonyítéka az, hogy az ember nem tud olyat elképzelni, amiről nincs tapasztalata. Az Isten pedig egészen más, mint bármely emberi elgondolás. Amikor az ember képzel el istent magának, az általában ember vagy állat formájú, emberi tulajdonságokkal rendelkezik, csak azokat kicsit fokozza a képzelet, s úgy is viselkednek a kitalált istenek, mint az emberek, meg kell őket elégiteni edellel, haragjuk esetén ki kell őket engesztelni, mindenben tetten érhető az emberi erőlködés az ilyen kitalált istenekkel kapcsolatosan. A Biblia Istene, az egyetlen létező, igaz és örök Isten azonban egészen más. Népét fogságba engedi, mert a bűnt büntetés követi. Amikor azonban a nép a szenvedés idején azt kérdezi, hogy vajon Isten véglegesen elfordult-e tőlük, vagy van-e bármily kicsiny reménység arra nézve, hogy valahogyan ki lehet majd Őt engesztelni, akkor ez az Isten azt hirdeti prófétája által, hogy Ő indul el népe felé. A nép nem is tudja, miként kellene keresni újra az Úrral való közösséget, Isten

pedig már üzen is nekik, hogy Ő már megtette az első lépést. Mivel a bűn választotta el őket, a bűnre kell megoldást találni. Legtöbb vallás erről szól, miként próbálja az ember eltávolítani azt, ami közötté és Isten között van. Az emberi erő, bölcsesség azonban ehhez kevés. Isten azt üzeni, hogy az elválasztó falat, a bűnt Ő maga távolítja el, megbocsátja népének vétkeit, tisztává, azaz a Vele való közösségre alkalmassá teszi őket. Ez az Ő akarata szerint történik, egyetlen oka az Ő irgalma és szeretete. Nem az emberi buzgóságtól függ az Istennel való közösség helyreállása, hanem ez azért történik meg, mert Isten így döntött, így akarta az Ő szeretete. Mi mást mondhattak erre a fogságban élők, és mi mást mondhatunk mi, mint azt, hogy áldott legyen mindezért az ÚR Neve. Van reménység, lesz hazatérés, lesz újra áldás, mert így döntött Isten. Van bocsánat, lehet Istennel találkozni, lehet Vele állandó közösségünk, mert az Ő kegyelmét kiárasztotta ránk, mert Ő keres minket és minden akadályt eltávolított, újra szövetségének áldásában akar részeltetni. A Te akaratodra, mennyei Atyánk nem mondhatunk mást, mint teljes szívünkkel azt, hogy igen, Atyám, cselekedd meg, áldott legyen mindezért szent Neved.

2011. július 21. – csütörtök

Zsoltárok könyve 118,5: Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem.

A nyomorúságot más bibliafordítások úgy nevezik, hogy szükség, szorongattatás, szorultság. Amikor az ember nyomorult, bármily okból szenved, és úgy érzi, hogy gondjaira egyre távolabb a megoldás, akkor ez olyan, mintha beszorítanák, szorongatnák, szükségét lát az ember. Már nem szabad, hiszen a nyomorúság miatt félelem is van lelkében, aggódik a holnapért, s amikor nincs megoldás, akkor úgy is szoktuk mondani, hogy sarokba szorítottak vagyunk. Akit beszorítanak egy szűk helyre, s nem tud onnan kitörni, az bizony nagyon korlátolt emberré lesz, s a bajok egyre nőnek és szaporodnak. A zsoltárok könyvében nagyon gyakran találkozunk ezzel az egyszerű, gyermeki hittel: nyomorúságban vagyok, Istent hívom. A kisgyerek mindig anyukához menekül, mindent tőle kérdez, mindig anya vagy apa segít, mert ők a leghatalmasabbak és mindent tudnak. Jézus pedig arra tanít minket, hogy olyanokká kell lennünk, mint a gyermekek. Így bízunk mennyei Atyánkban, mint a gyermekek, és mint a zsoltárok könyvében található imádságok és bizonyágtétek szerzői. Legyen természetessé az, hogy mindig Isten az első.

Akik gyermeki bizalommal kiáltanak minden nyomorúságból Istenhez, elmondhatják, hogy milyen csodálatos megtapasztalni Isten válaszát. Nem úgy válaszol legtöbbször, ahogy azt mi elképzeljük, vagy elvárjuk, de mindig javunkra cselekszik, és mindig nagyszerűbb az Ő válasza a mi elvárásainknál. Különféle helyzetekben felsorolni sem lehet, hány féleképpen jön Istentől a segítség, a szabadulás. A zsoltáros is megtapasztalta ezt nem is egyszer, és itt összefoglalva mondja el, hogy Isten segítségét úgy lehet elképzelni, mint amikor valaki a szorultságból hirtelen tágas térre kerül. Beszorítva nem sok lehetősége volt, szinte semmilyen irányba nem indulhatott, most pedig íme, a tágas téren bármerre tekinthet, lehetőségek sokasága áll előtte. Kibontakozhat élete, megvalósíthatja terveit, azt már mondanunk sem kell, hogy mindezt Isten akaratával összhangban és az Lelkének erejével.

Első sorban arra biztat az ige, hogy mindig, minden helyzetben imádkozzunk Istenhez, bizalommal és reménységgel. Ha pedig megtapasztaljuk az Ő segítségét és áldását, mondjuk el ezt másoknak is, hogy amint a zsoltáros bizonyágtétele minket bátorít, úgy a mi bizonyágunk is hasznára lehessen a nyomorúságban lévőknek. Arról sem feledkezünk meg, hogy hálaadással magasztaljuk az URat az Ő nagy szeretetéért és áldásáért.

2011. július 22. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 41,16: Te pedig ujjongani fogsz az ÚRban, dicsekedni fogsz Izráel Szentjével.

Többször hallottam istenfélő emberek vigasztaló szavait szenvedésben, gyászban levők felé, néhányszor pedig azt is, hogy miként fogadják a vigasztalást. Elég gyakran nem akarják elhinni az emberek, hogy lehetséges a vigasz, máskor nem is akarják azt elfogadni, nem akarnak megvigasztalódni. Sok ember nyomorúsága az, hogy nem akar reménykedni, nem akarja sem elhinni, sem megtapasztalni a felüdülést, valamiért úgy gondolja, hogy a szenvedő állapota kell állandósuljon. Isten a fogság idején több prófétát is küldött népéhez, mindenik azt hirdette, hogy Isten elkészítette a szabadulás tervét, eljön a hazatérés ideje, újjáépül majd a szent város, az Isten temploma, és az ország is helyreáll. Lesz újra ünnep és öröm, Istennel közösségben lesznek, újra élvezői lesznek az Ő gondviselésének, áldásainak. Aki elfogadja az ÚR szavát, hisz ígéreteiben, az reménykedni kezd, várakozik az ígéretek beteljesedésére, könnyebben viseli a jelen próbáit, mert tudja, hogy ezek ideje hamar lejár. Aki Isten szavára épít, az tud örvendezni mindannak, amit Ő hirdet prófétái által. Eljön annak ideje, amikor ismét szent szövetség kapcsolja Izráelt az ő Istenéhez, és ujjongani fog a nép Istenben. Betölti az Úrral való közösség életüket, szívüket, az öröm hálát szül, a hálaadásban pedig Istenük Nevét fogják hirdetni, dicsekedni fognak Atyjukkal. Aki a fogságban élő nép mindennapjait számba vette, nem látta ennek a jövőbeli örömmel alapját, jeleit. Csak azok látták ezt, akik hittek a próféták szavának. Aki megnézi egy este két-három csatorna híreit, elég sok alapja lesz csüggedésnek, félelemnek életében. Ha csak emberi síkon gondolkodunk, azt lehet mondani, hogy a holnap egyre nehezebb lesz, egyre borúsabbak a kilátások. Ha Isten szava egyre nagyobb teret hódít életünkben, akkor lehet reménykedni, várakozni, lehet hittel készülni arra, hogy öröm, ujjongás, dicsőítés lesz életünkben. URam, kérlek, segíts megértenem és elfogadnom, hogy nem csak ószövetségi néped jövőjét tervezted meg és igazgattad életüket, hanem minden gyermeked holnapja készen van Nálad. Segíts elhinnem, hogy nekem is szól ez az ígélet, a mai körülmények egyre nehezebbé válása ellenére, Te úgy cselekszel, hogy Benned örvendezzek, áldásaidat elfogadjam, téged magasztaljalak és hirdesselek. Munkálkodj, Istenem minden mai gyermeked életében.

2011. július 23. – szombat

A jelenések könyve 11,15: A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké.

Nem tudom elképzelni a nagyon nagy dolgokat. Sok száz kilométert még sikerül gondolatban végigfutni, de millió és milliárdokat, fényéveket és millió fényéveket nem tudok elképzelni. Az örökkön örökké is nehezen elképzelhető. Hiszen azt mondják a magyarázók, hogy Isten országában idő sem lesz többé, vagy talán még helyesebb azt mondani, hogy az idő is más lesz, másként telik, most mindez még elképzelhetetlen. Az örökkévalóság nem végtelenig meghosszabbított idő, hanem annál is több, minőségileg más, ki érti ezt? Egyet viszont tudunk, és ez a fontosabb. Krisztus fog uralkodni mindig és mindenütt. Elképzelhetetlen messzeségeken is, mert az egész teremtett és újjáteremtett világ egyetlen igaz ura lesz és marad. És mindig, szüntelen Ő uralkodik majd. Ő uralkodik, vagyis az Ő akarata teljesül mindenekben. Nem hosszúságot, időfolyamatokat kell elképzeljünk, hanem örvendezhetünk azért, hogy a mi URunk, az a Jézus Krisztus, aki szeretett és megváltott minket, aki érettünk esedezik Istenünk előtt, Aki helyet készített nekünk is Isten Országában, ez a Krisztus fog uralkodni. Amikor körülöttünk egyre többen próbálnak uralkodni, akár parancsoló módon, akár gazdasági fölényükkel, vagy bármi más módon, akkor vigasztaló, ha Krisztus uralmára gondolunk. Amikor ebben a világban egyre jobban eluralkodik a bűn, a gonoszság, az önzés, s mindaz, ami ellene van Istennek, az Ő akaratának, akkor jó tudni, hogy az utolsó szó mégsem a világé, nem a kísértőé, hanem az utolsó szó az igaz Király Krisztusé. Uram, Krisztusom, kérlek, uralkodj már ma életem felett, segíts, hogy mindig

mindenben akaratomat kövessék, és készíts fel arra a csodálatos örökkévalóságra, ahol és amikor Te fogsz uralkodni. Már ma, s majd egykor is bizonyára vallom és vallani fog: Te vagy az uraknak Ura és a királyok Királya.

2011. július 24. – vasárnap

János első levele 4,1: Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.

Valószínű, hogy gyermeki naivságom és nem a valóság az alapja annak, hogy úgy emlékszem, korábban nem volt annyi hamis áru, mint ma. Ha valakinek volt anyagi alapja, bement a „márkás” boltba, és minőségi, eredeti terméket vásárolt. Ha nem volt elég pénze, kiment a piacra, vagy az egyszerűbb boltba, s ott vásárolt. Ma nem így van, azt mondják, az áruk jó része hamisítvány. A gond csak az, hogy egyszerű ember nem tudja megkülönböztetni az eredeti, értékes, tartós, minőségi árut a hamistól, mert a külalak szinte azonos, a csomagolás is, hiszen arra törekszenek a hamisítók, hogy becsapjanak. Aztán amikor használjuk a drágán vásárolt terméket, rövid idő múlva kiderül, hogy átverték. Mit tegyünk, hiszen nem lehetünk egyetemes szakemberek, akik a cipőtől a legbonyolultabb elektronikai árukig mindent ismerjenek a legapróbb részletekig. Aki magabiztosan vásárol, s nem kérdezi meg egy szakember véleményét, nem próbálja ki esetleg egy rövid ideig a vásárlandó dolgot, ráfizethet. Ezért kell, legalább a fontosabb, értékesebb dolgoknál alaposabb segítséget igénybe venni. Mindez a lelki világban is hasonlóan történik. Nagyon sok olyan ember él körülöttünk aki nem olvassa rendszeresen Isten Szavát, nem is imádkozik túl gyakran, de azt gondolja, hogy mindent tud a lelki életről, Istenről, kegyességről, mindent meg tud ítélni, tudja, mi az igaz, és mi nem. És sok kudarcot él át, sok szenvedésnek teszi ki életét, sőt, annak a veszélye is fennáll, hogy véglegesen megteveszti valaki egy jól csomagolt tanítással. Ahhoz, hogy valaki felismerje, mi az, ami Istentől származik, s mi az, ami báránybőrbe bújt farkasként leleselkedik, meg kell vizsgálni a lelket. Erre azonban csak lelki ember „képzett” és képes. Míg lelki életünkben felnövünk ide, addig alázattal kell segítséget kérjünk azoktól, akik hitben élnek, akik Isten gyermekei. A fontos az, hogy meg tudjuk különböztetni a forrást, és csak a tiszta forrásból származó tanítást fogadjuk el és kövessük. S miközben engedelmessé válunk az Istentől jövő lelki vezetésnek, egyre könnyebb lesz felismerni, megkülönböztetni a lelkeket. Mennyei Atyánk üzenete legyen világossá ma is számunkra, az Ő szavát ne csak felismerjük, mint igazat, hanem engedelmesen cselekedjünk is akarátát.

2011. július 25. – hétfő

Hageus próféta könyve 1,14: És felindította az ÚR Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpapnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában.

Isten indítja a vezetőket arra, hogy engedélyezzék, sőt, serkentsék az ÚR templomának építését, Ő indítja arra népét is, hogy elkezdjék Isten házában újjáépítést. Isten minket is indít, hogy megvalósítsuk azt, ami az Ő terve, nekünk pedig szükséges és hasznos. Magunktól néha nem ismerjük fel, mi a jó, mi a szükséges, máskor nehezen szánjuk rá magunkat arra, hogy induljunk olyan feladatokra, melyek túl nagyok, szinte megvalósíthatatlannak tűnnek. Istennek semmi nem lehetetlen. Nekünk nagyon fontos, hogy felismerjük és elfogadjuk Isten szavát, és az Ő indítását is. Fontos, hogy ne a magunk vágyait kövessük, na annak fogjunk neki teljes lelkülettel, amit mi vélünk hasznosnak, hanem kérdezzük az URat. Ami pedig túl nehéznek, lehetetlennek tűnik, attól se hátráljunk, ha Isten indít minket. Ő munkálkodik, Ő készítheti még az ellenséget is, Ő alakítja a körülményeket. Istennek

nem akadály felfegyverkezett ellenséget megfutamítani és legyőzni agyagkorsókkal és fáklyákkal felszerelt sereg által. Isten felépítteti szent templomát akkor is, ha ellenséges lelkületű erős népek szeretnék azt megakadályozni. Isten tervét megvalósítja, és minket is használni akar, részeseivé akar tenni az Ő akarata megvalósulásának. Eszter történetében olvasunk arról, hogy Mordokaj üzenté Eszter királynőnek, hogy Isten akarata meglesz, de lehet, hogy Isten őt akarja használni ebben a tervben. Ha ő nem engedelmeskedik az ÚR indításának, akkor más valaki által valósítja meg az ÚR népének megmentését, ő viszont engedetlenségének következményét kell majd elviselje. Eszter nem lett engedetlen, hanem alkalmas eszköznek bizonyult Isten kezében a zsidóság megmentéséért. Pál apostol a damaszkuszi úton találkozott Krisztussal, aki Őt megszólította és elmondta neki, hogy terve van az életével. Élete végéhez közeledve Agrippa királynak így foglalja össze egész szolgálatát: nem letten engedetlen a mennyei látomás iránt. Krisztus őt indította, ő pedig egész életében ennek az indításnak engedelmeskedett. Isten indít, a nép engedelmeskedik, a főpap engedelmeskedik, a helytartó engedelmeskedik, és ebből lesz az áldás. Felépül Isten temploma. Szinte remélni sem merjük, elképzelni pedig biztosan nem tudjuk, hogy milyen áldást jelentene, ha ma azt lehetne leírni, hogy Isten tervet készített népe számára és indítja az övéit, azok pedig mindnyájan cselekszik Isten akaratát. Indítja a népet, és nekifognak a munkának. Indítja az egyházi vezetőket, azok pedig mindenben az ÚR akaratát követik. Indítja a világi vezetőket, azok pedig Isten akaratával egyező módon hozzák meg intézkedéseiket. Másokon ezt számon kérni nem tudjuk, azt viszont mi kell felfedezzük, hogy az ÚR mire indít, és mi kell készen legyünk arra, hogy cselekedjünk az Ő segítségével, erejével az Ő akaratát.

2011. július 26. – kedd

Pál levele a filippiekhez 2,5-7: Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel.

Jézus Krisztus a mi megváltásunk érdekébe lemondott egy ideig a mennyei dicsőségről. Maradhatott volna a mennyei seregek imádatának középpontjában, de Ő úgy szerette az embert, hogy érte, értünk kicsivé, emberré, porsátorban lakóvá lett. Pál apostol arra biztatja a fillippieket, és biztat minket is, hogy ilyen indulat legyen bennünk is, akik Jézus Krisztus követői vagyunk. Ne tekintsük feltétlenül megtartandónak mindazt, ami értékes, drága kincsünk, de mások javára és üdvösségére válna, ha egy ideig lemondanánk arról. A lemondás, az áldozat, különösképpen az önfeláldozás a szeretet alaptulajdonsága. Isten úgy szeretette a világot, hogy lemondott a legdrágábbról, egyetlen Fiáról, és Őt értünk adta, hogy ne menjünk a kárhozatra. Krisztus lemondott a mennyei dicsőségről, több, mint három évtizedre a földre jött értünk. Pál apostol lemondott a földi dicsőségről és kényelemről, a pogányok üdvössége érdekében vállalta az evangélium hirdetését nagyon sok földi szenvedés, nehézség árán. A magától adódó kérdés az, hogy a Pál apostol által megfogalmazott felszólításnak mennyire adunk helyet életünkben. Megvan-e bennem a krisztusi indulat, amikor nem kényszerít senki, önként és szeretetből hajlandó vagyok-e másokért lemondani értékeim valamelyikéről. Egyik legegyszerűbb ilyen példa az idő kérdése, amiből legtöbben úgy érezzük, hogy mindig kevés van, és olyan nehezen tudunk időt szakítani másokra. Mennyit vagyok hajlandó embertársaim javára fordítani? Aztán mindenki tudja magáról, mi az, ami sajátja, amivel örömmel élhet, de önként lemondva mások épülésére szolgálna mégis. Azt is tudjuk magunkról, mi az, amiről nem tudunk jó szívvel lemondani, ha esetleg meg is tesszük, szomorúak leszünk, megszegényítve érezzük magunkat.

2011. július 27. – szerda

Zsoltárok könyve 8,3: Gyermek és csecsemők szája által is építet hatalmadat.

Amikor valaki más országba utazik, hasznos, ha megkérdezi annak az országnak legfontosabb törvényeit, mert baj lehet abból, ha azokat nem ismeri, csak saját feltételezése szerint próbál illeszkedni a szabályokhoz. Istent Országának szabályai is eltérőek a földi dolgoktól. Aki pedig nem csak ezen a világon él, hanem tudja, hogy mennyei polgárjoga is van, az tapasztalja azt is, hogy Jézus Krisztus szavai hogyan valósulnak meg Isten gyermekeinek életében, akkor is, amikor ezt mások nem érthetik. Hogyan is lenne érthető a mai világban az, hogy boldogság irgalmasnak lenni, vagy békességre igyekezni. Mégis, ez Isten gyermekeinek tapasztalata, hogy amennyiben Uruk szavát követik, valóban olyan tapasztalataik lesznek, melyek földi logikával nem magyarázhatók. Isten Országá nem földi törvények szerint működik. Isten dicsősége sem gyarapodik úgy, ahogyan azt földi emberek kitalálják, feltételezik, akarják. Hanem úgy, amint azt maga Isten akarja és nekünk is elmondta. És ebben a zsolnában Isten embere, a Lélek ihletésére azt mondja el, hogy Isten előtt kedves és az Ő hatalmát gyarapítja a gyermekek és csecsemők szája, beszéde, gagyogása. Mi emberek ezt nehezen értjük, a tanítványok is úgy gondolták, hogy Jézus tanításai a fontosak, a kisgyermek Jézus körül csak gátolnák az Ő munkáját, azokba az ember csak belebotlik, nem kellene Jézus köré. Az ÚR pedig példaképpül állította a kicsiket követői elé. Mert Ő így tervezte országát. Így kedves Előtte, ez az Ő akarata. Mi pedig arra kell figyeljünk, hogy úgy szolgáljuk mennyei Atyánkat, úgy engedelmeskedjünk Neki, úgy magasztaljuk Őt, ahogyan ezt nekünk ígéjében kijelentette. A legkisebbekre pedig még nagyobb szeretettel tekintünk, tudva azt, mennyire értékesek Ők Istenünk előtt is, és amikor mi azt nem is értjük, akkor is, a legkisebbek Istenünk hatalmát gyarapítják. Angyalok és kicsinyek kórusához csatlakozunk mi is alázattal, engedelmességgel, szent Neve magasztalásával.

2011. július 28. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 11,16: Ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Pál arról beszél, hogy Isten Izráelt választotta ki, mi, akik bibliai kifejezéssel pogányok voltunk, beoltattunk később a szent fába, a választottak közösségébe. És az ősi fa nedvéből növekedtünk, az pedig választott, szent fa. Nincs vita afölött, hogy kiválasztásunk Isten akarata, ő minket is teljes jogú gyermekeivé tett Krisztus által. Pál arra hívja fel a figyelmet, hogy tiszteljük azokat, akik elődeink voltak Isten seregében. Ma is jó ezt újra átgondolni. Igen ritkán hallunk ma tisztelettel megfogalmazott gondolatokat Izráel népéről. Arról is kevesen beszélnek, hogy mi velük egy gyökérről származunk. De ugyanígy azt gondolják némely reformátusok, hogy csak a tizenötödik századtól lehet egyházzal beszélni, mert előtte az egyháznak sok hibája volt, s el kell határolódnunk. Mások tovább mennek, és csak egy századra ismerik el az Isten gyermekeinek közösségét, mert csak azóta van lélekkeresztség, mondják. Ebbe a sorban aztán oda jutunk, hogy senki nem számít, csak a ma élő keresztyének. Isten ígéjében fontos mindaz, amit Isten cselekedett elődeink idején, azok a mi okulásunkra írtak meg. Nem a mi dolgunk elítélni elődeinket, talán a felmagasztalásukat is sokszor jobban át kellene gondoljuk, de az a mi feladatunk, hogy lássuk életüket, és felismerjük Isten munkáját sorsukban, illetve az Istentől való eltávolodásuk idején nehéz sorsukat. Mindez azonban nem változtat azon, hogy őket is kiválasztotta Isten, és még terve van velük az ÚRnak. Kicsit hasonló ez a gyermekhez, aki felnőve látja szülei hibáit, fogyatékoságait, tévedéseit is, igyekszik azokat saját életében elkerülni, de azért tiszteli a szülőket, nem tagadja meg őket, hiszen bármi is lenne, soha nem változik, hogy tőlük származik. Az ÚR ezen felül különös áldást is ígér nekünk, hiszen a parancsolatokban arról olvasunk, hogy Isten ezer ízigen irgalmasságot cselekszik azokkal, akik Őt szeretik és parancsolatait megtartják. Köszönjük Istenünknek, hogy beoltott minket is a választottak közösségébe, imádkozunk az Ő tervének megvalósulásáért, országának eljöveteleért, amikor Ő megvalósítja akaratát az övével. Az övével a legrégebbi időktől a mai napig. Áldott legyen az Ő Neve.

2011. július 29. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 2,6: Mindenkinnek cselekedetei szerint fog megfizetni.

A keresztyének többsége úgy gondolja, úgy nyilatkozza, hogy Isten a jó embereket szereti, azok mennek a mennybe, akik jót tesznek. A Biblia tanítása az, hogy csak hit által lehet üdvözülni, cselekedetek nélkül, ezt az igazságot sokszor kell elmondani testvéreinknek, mert amikor hallják, akkor elfogadják, de hamar el is felejtik. Utána újra a jó tettekkel akarnak Istennek tetszeni, mert nem könnyű megváltoztatni azt, amit valaki hosszú évek alatt sajátított el. Mi, Isten gyermekei viszont tudjuk, hogy üdvösségünk Isten ajándéka, elhisszük, hogy Krisztusban van üdvösségünk. Sokunknak arra van szükségünk, hogy a mai ígét juttassa gyakran eszünkbe Isten, mert nem igazán rögződött bennünk. Felületes megnyugvás jellemez minket, hiszen tudjuk, hogy senki nem tagadhat ki Isten kezéből, biztos helyet készített nekünk a mennyben Krisztusunk. Arról ritkábban gondolkodunk, hogy Jézus példázataiban is úgy mennek be a jó sáfárok, hogy különbözik a náluk levő érték mennyisége. Egyik hat tálentummal megy be az Atya örömébe, a másik viszont tizeneggyel. Isten jutalmat ígér nekünk az Ő országában. A jutalom pedig tetteink szerint adatik. Valaki egyszer őszintén azt mondta, annyira retteg a kárhozattól, hogy elfogadná a mennyben az utolsó helyet is, amint az Írás mondja, hogy megmenekül, de mintegy tűzön keresztül. Túl az őszinteségen viszont az is benne van ebben a vallomásban, hogy nincsenek jó tettei az illetőnek, nincsenek isten magasztaló, felebarátját szolgáló önzetlen szeretetből fakadó cselekedetek. Akkor pedig Jakab apostol kérdése jut eszünkbe, hol van az ilyen ember hite. Tetteink nem visznek a mennybe, de mutatják hitünket, mutatói a szívben levő hálának. Félreértés ne essék, nem a mennyei jutalomért kell jót cselekedjünk, hanem Isten iránti hálából. Amikor viszont alkalmunk van jót tenni, akkor éljünk a lehetőséggel, mert mi Isten kegyelme iránti hálából szolgálunk ugyan, Isten mégis megjutalmaz minket. Adjon Atyán bölcsességet és erőt, hogy a nekünk adott tálentumok mértéké szerint legyünk jó sáfárok, halljuk majd egykor URunkat: jól vagyon hű szolgálom, menj be Atyád örömébe.

2011. július 30. – szombat

Jelenések könyve 15,4: Ki ne félné téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent.

Mai cinikusok erre azt válaszolnák, hogy alig van ma már Istent dicsőítő, nem azokat nehéz megtalálni, akik nem magasztalják az URat, hanem az igazi istenfélőket. Erről viszont Megváltónk is beszélt, Ő kérdezte, hogy amikor visszajön, talál-e hitet a földön. A kérdés a Jelenések könyvében nem a mai kor kérdése, hanem az utolsó események adott pontján hangzik el, a győztesek éneklik győzelmi énekét Mózesnek és Krisztusnak, ebben hangzik el a kérdés, van-e olyan, aki ne félné Istent, lehet-e olyan, aki nem dicséri Őt. A győzelmi ének kérdése tehát ez. Azok kérdése, akik mindvégig hűségesek maradtak, akik nem kételkedtek a győzelemben, akik bizonyosak voltak Isten hatalmas erejében és segítségében. Ők szinte csodálkozva kérdezik, lehetséges, hogy valaki kételkedett volna a győzelemben? Lehet vajon olyan, aki ne félné az Isten? Aki megismerte az Ő gondviselését, látta csodáit, tapasztalta irgalmát, lehetséges, hogy az ilyen ember ne dicsérje Istent teljes szívéből? Hiszen nincs más Isten, nincs senki más szent, csak az igaz és hatalmas ÚR. A költői kérdés válasz valóban az, hogy nem. Nem lehetséges ilyen, nincs, aki ne félné Istent és ne dicsőítené Őt. Azért nincs ilyen, mert napfényre került már sok minden, felragyogott Krisztus dicsősége. Most már minden térd meghajolt Előtte, minden nyelv dicséri a győztes Krisztust. A megváltottak örömmel, a többiek rettegéssel veszik tudomásul, de most már mindenki előtt nyilvánvaló, hogy kié a hatalom és a dicsőség. Azok dicsérik őt a győztesek örömeivel egykor, akik örömmel dicsérik Őt ma. Aki már felismerte, hogy egyedül Isten szent, mindaz, ami jó Tőle származik, minden pillanatunk az Ő ajándéka, Ő győzelemre vezet minket és csodálatos jövőt készített nekünk, az háláját szeretné kifejezni, örömmel magasztalja Őt. Ma és akkor is örömmel, vagy ma egyáltalán, akkor pedig félelemmel. Az egykor elhangzó győzelmi ének kérdésére mégis

válaszolhatok, és elmondhatom: igen, Atyám, alázattal félem szent Neved, életem egyik nagy célja, hogy szüntelen és mindenemmel dicsérjelek Téged. Hozd el a győzelem szép pillanatát, hogy minden gyermekeddel egyetemben dicsérhesselek Téged.

2011. július 31. – vasárnap

Mózes negyedik könyve 9,23: Az ÚR parancsa szerint maradtak a táborban, és az ÚR parancsa szerint indultak el.

Egyszerű, egyértelmű, megcselekedhető Isten igéje. Nagyon sokszor rácsodálkozom más vallások előírásaira, és főleg arra, ahogyan azon vallások követői igyekeznek eleget tenni a követeléseknek. Néha a keresztyének között is felbukkan ilyen gondolat, irányzat, hogy milyen elvárásoknak szükséges megfelelni ahhoz, hogy testvérnek tekintsenek, ahhoz, hogy Isten is elfogadjon. Sok példa van a Bibliában arra, hogy egyértelmű, egyszerű és teljesíthető az, amit Isten kér tőlünk. Izráel a pusztai vándorlás alatt Istennek engedelmessé vált. Az ÚR szabadította meg őket Egyiptomból, és azt ígérte népének, hogy a tejjel és mézzel folyó földre fogja őket vezetni. Az merre lehet? Hogyan lehet eljutni odáig? Milyen felszereléssel kell rendelkezni ahhoz, hogy a hosszú utat kibírják? Honnan tudják majd, hogy mikor érdemes egy területen átmenni. Hol szükséges gyorsan vonulni, hol kell többet időzni a felkészülésre? Mi lesz az esetleges ellenséges népek támadásával? És biztos, hogy sok kérdéssel lehet még folytatni ezt a sort. De ezek a kérdések nincsenek benne a Bibliában. Ez a nép „csak” azt tudta, hogy az a hatalmas Isten aki kihozta őket a fogságból, megígérte, hogy gondot visel életükről és elvezeti őket a megígért földre. Innen minden az Ő gondja, az Ő hatalmának cselekedete. Nekik egyetlen feladatuk az, hogy figyeljenek arra a jelre, amit Isten mondott nekik, arra, ami felhőnek látszott. Amikor a felhő megáll, ők sem mennek tovább, ha kell, hónapokat is helyben maradnak, ha a felhő elindul, ők is tovább mennek. Indulnak, az ÚR parancsa szerint, maradnak, az ÚR parancsa szerint. A többi az ÚR dolga. Egyik gondunk az, hogy mi mindig tovább akarjuk gondolni Isten szavát. Mi lesz ha, hogyan lesz amikor, mi történik akkor, amikor és így tovább. Nem bízunk eléggé abban, hogy Isten jól megtervezte az utat, melyen járnunk kell, Ő tudja, miként gondoskodik rólunk azokban a helyzetekben, melyekben mi tanácstalanok vagyunk. Adjon Istenünk gyermeki hitet, bizalmat nekünk, hogy ilyen engedelmisségre legyünk képesek és készek. Szólj URam, mert hallja a Te szolgád.